

יום חמישי כ אדר א ה'תש"ג

שיעורים. חומש: כי תשא, חמישי עם פירש"י.
תהלים: צ'קנ.
תניא: ואפילו בבחי' . . . לט' ושנה כו'.

ניט עבודה איז אז עבודה זאל זיין באמת, נאר אמת
אליין איז אז עבודה, אז די נענעל זיינען אמת.
וואס ווערסטו נתפעל? מדת האמת ראה (סנהדרין
קיא. א) ונפל על פניו.

יום ששי כא אדר א ה'תש"ג

שיעורים. חומש: כי תשא, ששי עם פירש"י.
תהלים: קד'קה.
תניא: אבל באמת . . . בשננות.

שם חסיד הוא שם קדום הנמצא בדרו"ל גם על אדם
הראשון (עירובין יח ב), והוא תואר השלימות
וההפלגה אם בשכל או במדות או בשניהם יחדיו.
אמנם בתורת חסידות חב"ד תואר חסיד הוא, מי
שמכיר מהותו העצמי ומעמדו בידיעת התורה ולימודה
ומצבו בקיום המצות. יודע הוא מה שחסר לו ונותן
לב ודואג למלאות את החסר, ומרבה במשמעת בדרך
קבלת עול.

שבת כב אדר א ה'תש"ג

הפטורה: וישלח אחאב.
שיעורים. חומש: כי תשא, שביעי עם פירש"י.
תהלים: קו'קז.
תניא: פרק לא. והנה . . . משמחי לב.

אמו"ר כותב באחד ממאמריו: הא דסעודה שלישית
היום לא נו', היינו שא"צ פת, אבל צריך לטעום איזה
דבר, וא"ר יוסי יהא חלקי מאוכלי ג' סעודות.

תורת רבינו הזקן בתחלת בואו לליאזנא: לעולם יהא
אדם זהיר בתפלת המנחה. יתרון תפלת המנחה על
התפלות דשחרית וערבית הוא בזה, שהיא באמצע
היום, בשעה שבני אדם עסוקים וטרודים בעניניהם,
ומפסיקים לתפלת המנחה. וזהו: לעולם, עבודת האדם
בעולם היא, שיהא אדם, שכל המאיר ופועל במידות,
זהיר יאיר, היינו התנברות הצורה על החוסר, וזה
ניכר בענין תפלת המנחה.

ניט עבודה . . . על פניו: סתו, צ"ה. שם חסיד . . . קבלת עול: מכי כ"א אדר צ"ח [אגיק
חיד ע' ערה]. אמו"ר כותב . . . ג' סעודות: מהרה ישמע רמיה [ראה אגיק כ"ק אדמרד
שליט"א חס"ז ע' פג, ובהנשמו שם]. תורת רבינו . . . תפלת המנחה: התמים ח' מ"ב
[התמים ע' 794].

Handwritten notes in the left margin, including phrases like "עבודת ה'", "התורה", and "התשובה".

ג) **דונה**, זה שהאר שוהאר במקדש הי' גילוי דהשתלשלות, שהתקשר הוא מנגיד גם האור שוהאר במקדש הי' גילוי שלמעלה מהשתלשלות, שאין החושך מנגיד לגביה. וכמו שנתבאר לעיל (בד"ה פדה בשלום) דזה שבני ביהמ"ק הי' עיי שלמה וקרא (אף שתבנית המקדש נעשה עיי דוד) הוא כמ"ש: הוא (שלמה) הי' איש מנוחה וגי' ושלום ושקט אתו על ישראל כמזי (לכז) הוא יבנה בית לשמי גי', וזה שכל הגוים היו בטלים לשלמה [שלא] הי' בנימי שלום ושקט] הוא לפי ששלמה הוא בחינת מלב שתלמים שלצד, אר"ט שלמעלה מהשתלשלות, דלגבי גילוי בת (שלמעלה מהשתלשלות) מתבטלים כל המנגידים. דגילוי זה (שהאר עיי שלמה) הי' גם לפני שבבנה ביהמ"ק. וביהמ"ק האיר גילויא עוד יותר, ואעפ"כ לגבי גילוי דתנוכה, גם גילוי שהאר בביהמ"ק הוא בכלל השתלשלות. וצריך ביאר בהחלוק שכן וגילוי דביהמ"ק להגילוי דתנוכה.

ג) **צריך ביאר**, כמה שהבא לעיל מהדרושים דזה שזמן הדלקתם של נרות חנוכה הוא משתקע החמה הוא כביד להאר את החושר, ולכאורה זה שהאר דנרות חנוכה מאיר את החושר הוא עיי שנתורת מואדים כלילה, ולמה צריך שיתלכסו חושר משתקע החמה? צריך ביאר, כמה שהבא לעיל מהדרושים בנוגע למקום עמידתם דזה שמקום עמידתם הוא מבחוק, הוא כביד שיאירו את החושר דנרות הרבים, ולכאורה כיון שהאר דנרות חנוכה הוא אור שלמעלה מהשתלשלות, אור בלתי מלובל, הר"ב גם באם הי' פנים, הי' ביכלתם להאר כרשות הרבים: (כיון שהאר שלום) הוא אור בלתי מוגבל. וכפרט לפי מה שנתבאר לעיל (ד"ה פדה בשלום) בענין החלוק בין הגילוי שהאר כמשכן להכירור עיי הגילוי שהאר בביהמ"ק. דביהמ"ק עיי הגילוי דמישכן הי' (כמו) כירור כדרך מלחמה שהמישכן הי' מולך במדיו כביד לכיר ולהעלות את הנצוצות שפעלו לשם הביהמ"ק עיי [הגילוי שהאר עיי שלמה וכפרט עיי] הגילוי שהאר בביהמ"ק הי' כדרך מנוחה דשלמה הי' במקומו והנצוצות (גם הנצוצות שבמקומות הרחוקים) נמשכו אליו מעצמם, ומזה מובן לכאורה במשכ"כ בנוגע להאר דנרות חנוכה שהיא למעלה גם מהאר שהאר בביהמ"ק. הי' שהוא מאיר את החושר דנרות הרבים הוא (לא) עיי שהאיר יורד למקום החושר להאר אותו, אלא באופן דכדרך מלובל. ועפ"י צריך ביאר עוד יותר, כיון שגם חנוכה מצוה להנחה על פתח ביתו מבחוק.

- 23) דייס כסלי שגו ז' (ה'הזכיר: ג'ספ לעיל צי מה האלף) - ס"ז (צי מדג).
- 24) דברי ויאמס"א כג, ט"ו.
- 25) שושי"ר פ"ג, א' א' - בתחלתו.
- 26) כותאר דנרות המקדש שוהאר גם בחוץ. ועד שצדות היא לכל באי עולם כ"י (מבחה פ"ב, סעיף ת'.
- 27)

התגברות החושר דלע"ז, ולכן כשגברה מלכות בית תשמונאי ונצחו את היונים חקנו נרות חנוכה, כביד להאר את החושר, וזהו שזמן הדלקתם הוא משתקע החמה, כי ענינם של נרות חנוכה הוא להאר את החושר ובפנים עמידתם הוא בחוץ (רשות הרבים) ובשאל, כביד להאר גם את החושר דרשות הרבים, טורי דפרודא שניקתם הוא מבי השמאל וזהו שנתורת חנוכה הם שמונה נרות, כי זה שנתורת חנוכה מאירים את החושר (גם החושר דרה"י) הוא מפני שהאר דנרות חנוכה הוא אור שלמעלה מהשתלשלות, ולכן הם שמונה נרות, דמפני שמונה נרות על בחינה שלמעלה מהשתלשלות, ע"ז הוא בנוגע לדו"ט דתנוכה, דזה דו"ט דתנוכה הוא במספר שמונה (זמן) חולכה תמונה אינו"י, הוא כי הגילוי שמאיר בימי חנוכה הוא גילוי שלמעלה מהשתלשלות.

דונה אור זה (שלמעלה מהשתלשלות) שמאיר בימי חנוכה וכפרט נרות חנוכה נמשך עיי המסיב דמתחיהו וכו"ו. והיינו, שהייכות דאור זה עם החושר שרי, הוא בשני ענינים, מלמטה למעלה ומלמעלה למטה. מלמעלה למטה שמשך גודל החושר שרי' אומצורב אצלם כח פמ"ס שלמעלה מהשתלשלות שבאדם, ועיי המשיכו מצמות אר"ט שלמעלה מהשתלשלות, ומלמעלה למטה שעי' אור זה מאירים גם את החושר, וזהו הטעם לכל החלוקים לעיל שבין נרות חנוכה ונרות המקדש, דהאר שהאר במקדש (כיון שהמשיכו היה לא עיי מסי"ג) הי' גילוי דהשתלשלות, ז' נרות, וכיון שהגילוי דהשתלשלות אין נכחו להאר את החושר, כי החושר הוא מנגיד לגבי, לכן מקום המנוחה הי' בפנים הימין הקדש) ובימין (דרי"ט) חזון הדלקת הנרות הי' משר זמן לפני שקיעת החמה. ונרות חנוכה (שלאחר המסי"ג) הם שמונה נרות, אור שלמעלה מהשתלשלות, שמאיר גם את החושר.

ולכאר כ"ק מ"ח אדמו"ר בהמשך הג'יו, שלכן חקנו שגם חנוכה הי' על פתח ביתו מבחוק, לרשות הרבים, אף שלא מצינו מצוה (מלבד פדה אדומה) שצריכה להיות ברשות הרבים, כי ענינם של נרות חנוכה הוא להאר את החושר דרשות הרבים, כגיל. ולכאורה ביאר זה צריך לכאור נוסף, דכיון שהאר שלמעלה מהשתלשלות שמאיר בחנוכה (שאור זה מאיר את החושר דרה"י) נמשך עיי המסיב דמת"י וכו"ו, צריך לומר לכאורה, שגם עיי המסיב דפרודא נמשך אור זה [וכפרט שהמסיב דחנוכה הי' (כעיקר) רק במת"י וכו"ו, והמסיב דפרודא הי' בכל ישראל]. ואעפ"כ לא תקנו דכפרודא מצוה שצריכה להיות ברה"י, רק בחנוכה.

- 17) יראה לעיל הערה 12.
- 18) יראה שרי' הישביא היא ס"ט.
- 19) סודים תרוחין ש"ם.
- 20) יראה גם ידה ואתה כותמר הרבים התשמית ס"ד (שהיא מילוקס חז"י עי ק"פ).
- 21) ארבעת ג'ספ"ד ע' 109.
- 22) וראה סוד"מ מילוקס חז"י עי ע"ר.

הי' בירושלים, אלא שנמשך ופעל גם בשבא. ועיקר הענין דלמעלה מהשתלשלות (שהוא בכל מקום בשו"ת) הוא בפנימיות עתיק, שהוא עצמו נמצא גם למטה. ויחידה מזה, שלגבי הגילוי דפנימיות עתיק לא ישנו החילוק דמעלה ומטה, כי עיי' הגילוי דפנימיות עתיק נרגש בכל דבר שהמצאות שלו גופא הוא אלקות.

(יג) שער חנוכה מצוה להניחה על פתח ביתו מבחוץ, לרשות הרבים ולא כנרות המקושר שהיו בפנים ומשם האירו לחוץ. כי זה שהארז דנרות חנוכה מאיר בחושך דרשות הרבים הוא באופן צמנו נמצא (גם) ברשות הרבים. והנה גם שופו החלקות הוא משתקע החמה, כי זה שהארז דנרות חנוכה מאיר את חושך הלילה הוא לא באופן שעיקרו של האור הוא ביום אלא שנמשך ומאיר גם בלילה. אלא שגם בזמן החושך ישנו האור עצמו יחידה מזה, דעיי' שהארז דנ"ח הוא גם כמקום המד-החושך (רשות הרבים וילילה) לחושך צמנו נופך לאור.

(יד) ועפ"י יש לבאר הטעם על זה שהמשכת גילוי זה הייתה דוקא עיי' המשיג דממתי וכו' וכלא עיי' המשיג דפירי. כי המשיג דממתי וכו' הייתה שהגם שהיו חלשים ומפסיים מ"מ לחמו נגד גבורים ורבים, וזה שעשו פעולה בדרבי הטבע (מלחמה) בכדי לצנח את היונים, הגם שע"פ טבע אין מקום שתלשים ומעטים ינצחו גבורים ורבים, והיא, כי ה"י מונה אצלם (אפגיליגט) שגם הטבע [דעורף] התחתון שהקלפות גוררים כו'. ואפילו כשהעולם הוא במצב כזה שהמגורים הם גבורים ורבים, הוא אלקות, והנה זה הא"י מצד ההרגש שאמיתו המצוא ית הוא המצאות דכל המצאות (לכן) עיי' המשיכו הגילוי דפנימיות עתיק.

(טו) שומנה של חנוכה הוא עד דכליא ריגלא דתרמודא, תרמודא הם המורדים במלכות שמים (תרמוד מורדת) ועיי' נר חנוכה נעשה כליא ריגלא דתרמודא, ושני פירושים כוה"ק, שהארז דנ"ח מבלבד נמכט את ריגלא דתרמודא, ושהארז דנ"ח מופע הכליון (כליא מלשון כליון וכלות הנפש) גם בריגלא דתרמודא, שגם אלה שהיו מורדים יכאו לכחמת כלות הנפש. וזה העילוי של הנרדרד שעיי' הגילוי דנ"ח לגבי הנרדרד שעיי' הגילוי שהארז כימי שלמה, שבימי

- 74 וראה סוד' מליטס ח"ג ע' רטו, שאמיתות הענין דלמעלה מהשתלשלות הוא שאין בו התגבלה והחילוק דמעלה ומטה.
- 75 תניא פ"י (וי"ד ספ"ב).
- 76 ראה עיריז ליעל ספ"א.
- 77 שבת כא. ב.
- 78 עמק המלך שער קריית ארבע ר"ס ק"א (ק"א א), עיריז תרמוד. ומודו (ככל הענינים דפנימות התורה) גם בנגלה דהתורה, כי ה"י עבדי שליטה שמודו בו נמטרבו בין התרמודים (כמשמש כנס) נכמת טו, גם והמרידה בשלמה שישב על כסא ה' הריע המרידה ופריקת עול מליטת שמים.
- 79 ראה סוד' מליטס ח"ג ר"ש ע' ב. ושי"ג.

תורת החסידות וההליכה בדרך החסידות, כחות הטבעיים של העוסק בחסידות) נעשים כחות אלקיים. כי עיי' המשכת הגילוי דפנימיות עתיק, נרגש בו (הבעלם עכ"פ) שאמיתות המצוא היא המציאות שלו. וענין יפוצו מצינומחיד חוצה הוא, שגם בבחי' חוצה יהיו (ובאופן דהפסוק) לא רק המים חיים שנמשכים מהמעינות [עיי' הגילוי דחיצוניות עתיק שהי' בימי שלמה], שעיקר הגילוי ה"י בירושלים אלא שתארה ממנו נמשכה גם למקומות הרחוקים אלא המעינות עצמם ועיי' נמלה המציאות דהחיצה עצמו, שאמיתות מציאותם הם המעינות.

(קפ"ז) יש לבאר פתגם ארמו"ר (מהור"ש"ב) נ"ע"ג בענין הגילוי דתורת החסידות שנמשך עיי' אדמו"ר הזקן לאחר פטירתו כוה"ק שהוא עיי' הזית שככתובתשון אותו הוא מוציא את שמנו"ק, דמהטעמים על זה שהגילוי של אחרי י"ט כסלו נמשך לשמן הוא, כי שמנו"ק עם הזית מובדל מכל דבר (שלא כן אינו מתערב בשום משיקוף) מ"מ הוא מפעפע בכל דבר, (וזינו), שהשמן עצמו מפעפע בכל דבר, ולא רק שפועל בו. ועפ"י הוא בנוגע להגילוי דייט כסלו, דזה שאז החתול עיקר הענין דיפוצו מערומחך חוצה, הוא מפני שאז נמשך הגילוי דפנימיות עתיק, דפנימיות עתיק הוא מובדל מכל ההשתלשלות (וצאנ"כ מחוצה) עוד יותר מחיצוניות עתיק (דוגמת השמן שאינו מתערב בשאר משיקוף) ואעפ"י ומטעם זה גופא, דוקא לאחר י"ט כסלו הותחל הענין דיפוצו מערומחך חוצה, שבהחוצה ישנם המעינות עצמם (דוגמת שמן שהתחל הענין עצמו מפעפע בכל דבר).

(ק) ועפ"י הוא הגילוי דחנוכה, וכפרט הגילוי דנרות חנוכה שתקנום מפני הנס (הובאו לעיל ספ"א ב) שהמעלה דנרות חנוכה (לגבי נרות המקדש) הוא שהגילוי דנרות חנוכה הוא למעלה מהשתלשלות, אף שכללות הכתר (גם אריז ומשיש חיצוניות עתיק) הוא למעלה מהשתלשלות, יש לומר, כי הענין דלמעלה מהשתלשלות הוא שהוא בכל מקום (למעלה ולמטה) בשוה. וענין זה הוא בעיקר בפנימיות עתיק, שהגילוי דחיצוניות עתיק הוא (בעיקר) למעלה, אלא שנמשך ופועל גם למטה. וככל (ספ"א עיי') בענין הגילוי שהארז עיי' שלמה (הגילוי דחיצוניות עתיק) שעיקר הגילוי

- 67 המשור הער"ב שם ע' תשע"ג, וראה בארכה שיחה מוצי"ק כ"א כסלו תרע"ג (ספר השחזות תורת שלום ע' 185).
- 68 שיחה י"ט כסלו תרס"ג (ספר השחזות תורת שלום ע' 86).
- 69 ראה מבנות נג. ב. שמ"ר פל"א, א.
- 70 ראה בארכה קונטרס ענינה של תורת החסידות ספ"א ג.
- 71 סבל יום פ"ב מ"ה, ומבני ה"ל טומאת אבולן פ"ח ה"י, (וגם לדעת ריב"ז ששניהם חזבו"ר, אי"י שהשמן נתנו"ר ב"י, ורק לפי שנוגע דובנו"ר ב' — וראה אמ"ש שער היקף רמב"ז), וראה גם שמ"ר פל"א, א.
- 72 ראה חוליק צו, רע"א, שייט רי"ד ספ"א פ"ה.
- 73 ספר השחזות תורת שלום ע' 112 ואל"ה.

לפי שם ה' א"י
לפי שם ה' א"י
לפי שם ה' א"י

ספרי' — אוצר הספרים — ליובאוויטש

קובץ
שלשלת האור

שער
ראשון

היכל
תשיעי

קונטרס

ה' טבת - תשנ"ב

מאת

בכד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל שלישי

שניאורסאהן

מליובאוויטש

יוצא לאור על ידי מערכת
"אוצר הספרים"

ברוקלין, נ.י.

שנת המשת אלפים שבע מאות חמשים ושתיים לבריאת
ה' התא שנת נפלאות בכל
צד"ק שנה לריק אדמו"ר שלישי"א

770 איסטערד פארקוויי

קונטרס חנוכה, תשנ"ב

ערך

שלמה נחברו רק הנצוצות שהי' בהם אורה ענין של אור, ולא הנצוצות שנחשבו
(ומכילישם) שלא נחברו או הנצוצות שבחמורדי"י אחריות מורדת, ועי' הגליון דנר
חנוכה נעשה כליון (כלות הנפש) גם בריגלא דחמורדי"י.

ומזה מוכן בננוע להענין דהפעת המעיונות חוצה, שגם אלה שהם במצב של חוצה
הכל ירוד, כולל גם ענין דמרידה רי"ל, עי' המפתח המעיונות חוצה, מתבטלת
כל מצאית המרידה שהיתה אצלם לפני' אפילו ואגלא דחמורדי"י, דדגל היא בחינה
היותר אחרונה, ויתירה מזה, שנעשה בהם ענין הכליון כלות הנפש, ועי' שיהי'
לעיל, שאו יהי' את רוח הטומאה אע"כ מן האר"י ויתירה מזה — אולי אהפוך אל
עמים גוי' לעבוד שכס אחד.

(80) בהמשך תערי"ב שם ע' חש"י, שבכ"י שלמה לא נחברו הנצוצות שכ"י קליפות הטמאות. — והרי
במה"ט יש גם כאלה שאינם מורדים (ראה תנא פכ"ד ל', א', אה"ת נ"ד ע' תשסח ואילך).

(81) ולא רק שלא נחברו עי' הגליון דבדמ"ק, אלא שחברו כ"י (ככ"ל הערה 80), ולא עוד אלא
שתמכד היתה שותפת בחברו ה"ת (ירושלמי תענית פ"ד סוף ה"ה).

